

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Dosar nr. 22/J/2014

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

HOTĂRÂREA nr. 9J

Sedința publică din 6 mai 2013

Președinte Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulate de Inspekția Judiciară împotriva pârâților T.G.A., C. A. I. și A. L. F., judecători în cadrul Curții de Apel O., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare constând în „exercitarea funcției cu gravă neglijență”, prevăzute de art. 99 lit. t) teza a-II-a raportat la art.99¹ alin.(2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr.141B,, Sector 6

Fax: 021/311.69.01

Web: www.csm1909.ro

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns Inspekția Judiciară, prin reprezentant - inspector judiciar, judecător M.P.R. și pârâții judecători Ț.G.A., personal și asistată de avocat K.A. cu împuternicire avocațială la dosar, C. A. I., personal și reprezentată de avocat A.D.Ș. cu împuternicire avocațială la dosar și A. L. F., personal.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează că la data de 4.05.2015 pârâțul A. L. Farcaș a depus concluzii scrise suplimentare.

Secția procedează la audierea pârâtei C.A. I. – judecător în cadrul Curții de Apel O., declarația acesteia fiind consemnată în scris, citită și semnată de către președintele secției, pârâtă, grefă și atașată la dosarul cauzei.

Pârâta Ț. G., personal, arată că se află la al patrulea termen în fața Secției și, considerând că a planat o oarecare suspiciune asupra sincerității sale, a formulat cereri de solicitare a unor relații către conducerea instanței, către departamentul de informatică, pentru a putea dovedi că ceea ce a susținut în fața instanței este veridic și real. Astfel, în acest sens solicită să depune la dosar un set de înscrisuri, pe care le comunică în copie și reprezentantului Inspekției Judiciare. Arată de asemenea, că înscrisurile depuse la dosar astăzi vizează relații cu privire la comunicarea datei când a fost introdusă soluția pe portalul instanței, datele când au fost făcute replicările soluției pe portalul Ministerului Justiției, răspunsul Biroului de presă, ce relevă faptul că presa locală, respectiv ziarul local „B_____”, nu a formulat cerere prin care să i se comunice soluția pronunțată în dosarul în

cauză și răspunsul domnului judecător delegat la compartimentul executări penale al Tribunalului T., ce precizează faptul că nu a dat dispoziții personalului auxiliar al acestui compartiment pentru a lua legătura cu personalul Curții de Apel O., în vederea solicitării de lămuriri cu privire la decizia respectivă.

Pârâta Ț. G., personal și asistată de avocat, solicită să îi fie încuviințată proba cu înscrisurile susmenționate, fiind acte noi în dovedirea situației de fapt, utile soluționării cauzei.

Secția acordă cuvântul părților asupra cererii privind proba cu înscrisuri solicitată de pârâta Ț. G.:

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, arată că s-au făcut verificări cu privire la situația de fapt, existând dovada în acest sens depusă la dosarul cauzei, respectiv procesele verbale depuse. Nu fapta din 4 octombrie 2013 a constituit obiectul cercetării disciplinare, însă datorită faptului că s-au invocat aspecte petrecute la această dată și în apărare de către pârâți, a fost necesară elucidarea acestora, iar Inspekția Judiciară a procedat la efectuarea verificărilor necesare. Astfel, faptul că s-a ajuns la soluția dată în urma citirii de pe portal sau în urma solicitării de relații suplimentare de către grefier la colegii de la Curtea de Apel O., astfel cum bănuiește grefiera, conform declarației date în calitate de martor, consideră că nu are relevanță în soluționarea cauzei.

Cu privire la datele solicitate de către pârâta Ț. G., pe care le solicită a fi încuviințate ca probe noi în cauză, arată că Inspekția Judiciară are posibilitatea de a accesa bazele de date informatice, iar din referatul

solicitat Biroului de informatică al instanței, reies clar datele când au fost puse pe portal, aceste date fiind de natură tehnică cu privire la preluarea automată a datelor.

Astfel, având în vedere că înscrisurile depuse de pârâta Ț. G. nu aduc elemente noi, solicită respingerea acestei probe.

Pârâțul A. L. F., personal, apreciază că se impune a fi atașate la dosarul cauzei înscrisurile noi depuse de către pârâta Ț. G., urmând ca Secția, după deliberare, să constate dacă sunt utile soluționării cauzei.

Apărătorul pârâtei Ț. G., învederează că înscrisurile noi sunt relevante în soluționarea cauzei, indicând faptul că în acțiunea dedusă judecății, la paginile 5,6 și 7, se face referire la ziua de 4 octombrie 2013, astfel, concluzia trasă pentru ziua de 5 octombrie 2014, este tocmai adevărul din ziua de 4 octombrie 2013, existând o legătură de cauzalitate între cele două zile. Inspecția Judiciară susține într-adevăr că nu faptele din ziua de 4 octombrie 2013, ci cele din ziua de 5 octombrie 2013 sunt incriminate, însă la temeiul care a stat la baza acuzării din prezenta cauză, s-a ajuns prin intermediul faptelor petrecute în ziua de 4 octombrie 2013. Consideră că seriozitatea actului de justiție impune ca aceste probe cu înscrisuri noi, obținute pe parcursul judecății, să fie luate în considerare de către instanță, pentru a nu restrânge dreptul la apărare al pârâtei.

Pârâta C. A. I., prin avocat, arată că în prezentarea situației de fapt este o nuanță a actului de acuzare care se reflectă asupra analizei sincerității doamnei magistrat Ț. G.. Ceea ce dorește să probeze cu înscrisurile noi este legat de această eventuală percepție pozitivă sau negativă asupra

sincerității, asupra unei diligențe pe care a făcut-o și care, tocmai prin mecanismul de duplicare, de ridicare a informațiilor este o problemă internă. Atât pentru sine, cât și pentru toți pârâții, prin conexiune, este relevant faptul că nu a fost o sesizare externă, de la biroul executări penale, nefiind o problemă dacă era așa, însă relevant este adevărul ce vrea să fie dovedit. Neopunerea la administrarea unei probe pe o situație de fapt conexă legată de latura subiectivă, nu numai că nu dăunează, este chiar utilă.

Solicită încuviințarea de a depune la dosar copia deciziei nr.126/27 octombrie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care se circumstanțiază condițiile în care se săvârșesc abaterile disciplinare săvârșite de magistrații cercetați disciplinar.

Pârâta Ț. G., personal, depune la dosar copia deciziei penale nr. ____/____/14.03.2013 a Curții de Apel O..

Secția, deliberând asupra probei solicitate de pârâta Ț. G., o consideră pertinentă și concludentă soluționării cauzei, motiv pentru care o încuviințează.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, Secția constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond:

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, cu privire la problema de fond a acțiunii disciplinare, arată că aceasta reprezintă o eroare gravă de judecată și nu o eroare materială, respectiv faptul că la data de 4 octombrie 2014 pârâții au pronunțat o decizie, urmare deliberării, redactând o minută pe care au semnat-o toți membrii completului, fiind trecută în condica de sedință și transferată electronic în sistemul Ecris. Soluția a fost preluată pe

portalul instanței și adusă la cunoștința publicului, inclusiv de presa locală, această speță fiind de interes și așteptată de public, dat fiind fraptele săvârșite de inculpați, existând un impact asupra zonei, respectiv a orașului O..

Reclamanta arată că, într-adevăr, astfel cum și pârâta Ț. G. a declarat, ziarul local „B_____” a publicat în jurul orei 14,00, faptul că cei patru inculpați ce priveau speța în cauza, au scăpat și au primit pedeapsă cu suspendarea executării. Mai mult decât atât, au fost efectuate formalitățile de punere în executare, au fost transmise datele la biroul de executări penale, astfel cum se întâmplă zilnic, când sunt pronunțate sute de hotărâri penale care rămân definitive și sunt puse în executare. Activitatea de judecată se oprește în acest moment, existând principii foarte clare, dispoziții legale care interzic reluarea procesului, activității de judecată, prin existența autorității de lucru judecat. În ziua respectivă, consideră că, probabil, au existat discuții la compartimentul executări penale cu privire la această cauză, nereușind să se afle exact care a fost motivul determinant pentru care nu a fost emis un mandat de executare a pedepsei închisorii, deși fuseseră transmise, atât pentru inculpatul în cauza, E., pentru celelalte aspecte necontestate sau tranșate definitiv, referitoare la cheltuielile judiciare, cât și pentru ceilalți inculpați din cauză. În procedura penală consideră că nu se pot folosi prezumții ce au tăria de a naște probabilitatea și să aibă credibilitate, lucrul cert fiind faptul că nu au fost emise formele de executare pentru inculpatul E.. Astfel, această situație coroborată cu faptul că a doua zi a fost îndreptată decizia, a dus la concluzia că, sub o formă

[REDACTED] sau alta, s-a observat că hotărârea era greșită. Că acest lucru a fost sesizat de către compartimentul executări penale sau de către pârâta Ț. G., uitându-se de acasă pe portalul Ecris, nu are relevanță. Există totuși un semn de întrebare, având în vedere că pârâta a semnat minuta fără să observe greșeala și a trecut soluția „manu scripto” în condica de ședință.

Astfel, arată reclamanta că, a doua zi, pe data de 5 octombrie 2013, s-a întrunit completul pronunțând o încheiere de îndreptare a erorii materiale, această procedură fiind utilizată într-un mod cu totul inadecvat, nelegal. Pârâta Ț. G. arată că nu contează dacă soluția era de achitare sau nu, deoarece motivul emiterii încheierii îndreptării erorii materiale a fost punerea în concordanță a ceea ce s-a deliberat cu actul respectiv.

Cu privire la condițiile de formă și de fond în ceea ce privește o stare de eroare materială, au fost arătate principiile care stau la baza emiterii unei hotărâri definitive, ce presupune o hotărâre executorie, care sunt efectele acesteia și cum aceasta nu mai poate fi modificată. Pe de altă parte, s-a arătat și care este procedura de îndreptare a erorii materiale, făcându-se referire la autoritatea profesorilor din tratate, unde se explică foarte clar ce înseamnă o eroare materială, să nu existe absolut niciun dubiu, să nu presupună administrarea de probe, să nu fie rezultată din proces deliberativ. Or, în speța de față, nu oricine își poate da seama că există o eroare, nici grefiera P.C., care este apreciată ca având abilități de judecător.

Apreciaza Inspecția Judiciară că îndreptarea erorii materiale presupune o procedură ce se face în mod sumar, cu participarea sau nu a părților, în funcție de cum apreciază judecătorul, pentru a da lămuriri,

practica fiind cu sau fără procuror. A avut loc o judecată, apoi într-o zi de sâmbătă, fără a fi chemate părțile, fără a i se aduce la cunoștință inculpatului învinuirea, fără a asigura condițiile de apărare, a fost pronunțată încheierea de îndreptare a erorii materiale, prin care a fost condamnată această persoană.

Mai arată, de asemenea, că s-a făcut referire inclusiv la jurisprudența CEDO preluată de instanța supremă, cu privire la importanța publicității unei ședințe de judecată și a posibilității părților de a avea acces la actele dosarului. Prin urmare, într-o procedură de judecată sumară, aproape fără nicio judecată, o persoană a fost condamnată cu executare, fiind emise toate formele de executare specifice unei condamnări cu executare, persoana respectivă fiind urmărită de poliție, nefiind încarcerat în prezent. Important fiind faptul că prin actul de îndreptare a erorii materiale a fost modificată o decizie definitivă, care era executorie, nerespectându-se autoritatea de lucru judecat. Mai mult decât atât, consideră că a fost afectat dreptul la siguranța personală, dreptul la libertate.

Cu privire la volumul de activitate, se consideră că amânarea pronunțării asupra cauzei se face tocmai atunci când judecătorul apreciază că nu are timpul material pentru a delibera, aceasta făcându-se de două ori în mod succesiv. Totodată, se arată că volumul de activitate urmează să se stabilească în funcție de datele concrete în acest sens și nu în mod generic.

În concluzie, apreciază că fapta întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. t) teza a II-a raportat la art.99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004, făcându-se distincția foarte clar între

"exercitarea funcției cu rea credință", și cercetându-se care este latura subiectivă, mobilul, scopul și scopul calificat, apreciindu-se "grava neglijență", prin raportare la dispozițiile legale și datele concrete ale speței având în vedere definiția dată de codul civil care se aplică prin analogie, motivat de faptul că niciun judecător atunci când achită un inculpat, nu revine asupra deciziei constatând că a greșit atunci când a scris minuta. Pentru considerentele expuse solicită admiterea acțiunii, avându-se în vedere întreg materialul probator administrat în cauză.

Pârâta T. G., prin apărător, arată că își menține concluziile expuse în întâmpinare, în principal solicitând respingerea sesizării Inspecției Judiciare constatându-se că nu există fapta abaterii disciplinare, iar în subsidiar, dacă se consideră existența faptei, să se aprecieze caracterul scuzabil sub două aspecte, primul fiind încărcătura tehnică și materială de timp și de activitate deosebită în perioada lunilor respective, septembrie - octombrie 2013, care a făcut posibilă apariția unei astfel de neglijențe, iar în subsidiar, ca și caracter scuzabil, faptul că abaterea a fost comisă pentru a nu crea sau a nu perpetua o eroare de judecată, fiind necesară această intervenție cu caracter scuzabil, tocmai pentru a înlătura o gravă greșeală ce fusese făcută în data de 4.10.2013, când a fost redactată greșit și a rămas greșită, soluția de condamnare a pedepsei cu suspendare pentru un infractor recidivist.

Arată că, textul de lege prevăzut de art.99 și art.99¹ din Legea nr.334/2004 îl consideră neconstituțional, iar în această fază a judecării nu a avut posibilitatea invocării excepției de neconstituționalitate a acestor texte de lege, urmând ca, în eventualitatea în care dosarul se va judeca în recurs

la Înalta Curte de Casație și Justiție, să fie invocată, considerând că textul de lege susmenționat este lipsit de predictibilitate și precizie. Invocă dispozițiile deciziei nr. ___/2013 a Curții Constituționale, prin care s-a admis neconstituționalitatea prevederilor art.55 din Legea nr.317/2004, fiind vorba tot despre răspundere în forma textului de lege incriminat, care nu avea precizia și claritatea pentru a putea fi aplicat, fapt ce se regăsește și în cauza de față. Prevederile art. 99 și art.99¹ din Legea nr.304/2004, cu privire la textul literei t), conform căreia constituie abatere disciplinară "exercitarea funcției cu rea credință sau gravă neglijență", nu sunt precise și nu au predictibilitate, în sensul că cel care este obligat să îl aplice, să aprecieze și urmările, dar și pașii care trebuie îndepliniți în actul său de justiție, de exercitare a funcției. Astfel, art.99 lit.t) din Legea nr.304/2004 arată un principiu și anume "să nu îți exerciți funcția cu rea credință sau cu gravă neglijență", iar un principiu nu poate substitui o normă predictibilă, precisă.

Textul următor prevede că "există rea credință atunci când judecătorul sau procurorul încalcă cu știință normele de drept material penal", la fel "există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil normele de drept material". De asemenea, este vorba despre un principiu, nefiind o detaliere a laturii materiale, la niciuna din cele două teze susținute de acest text de lege, iar pentru funcționarea unei legi, fără a ridica semne de întrebare, aceasta trebuie să fie precisă, clară.

Cu privire la probe, solicită înlăturarea în parte a declarațiilor celor doi martori audiați, respectiv P.C. și M.D., fiind evident faptul că aceștia au dorit să lase toată răspunderea celor întâmplare în detrimentul celor trei magistrați pârâți. De asemenea, arată că sunt probe de luat în considerare, astfel să fie apreciată corectitudinea, sinceritatea, loialitatea față de actul de justiție a celor trei magistrați pârâți.

Consideră că actul de justiție trebuie să fie corect și coerent din partea tuturor. A greși este uman și consideră că a fost o nepotrivire între gândurile oamenilor, între voința acestora și modul în care acestea s-au realizat. Actul de justiție a început în mod corect, cauza a fost înregistrată la Curtea de apel, s-a intrat în cercetarea judecătorească, apoi s-a rămas în pronunțare. Nu se poate spune că însăși actul de deliberare, în această situație, a fost incorect, incoerent, deoarece au fost luate în considerare concluziile recurenților - inculpați, arătând faptul, deosebit de important, care atrage concluzia că inculpatul E. nu a fost în niciun fel prejudiciat, deoarece nici concluziile apărării sale nu au fost pentru a i se acorda o pedeapsă cu suspendare, acesta cerând ceea ce i s-a și dat, prin efectul deciziei, ci nu al minutei, o reducere a pedepsei cu câteva luni, iar procurorul a pus concluzii identice. Concluziile acestora au fost analizate la actul deliberării de către instanța de judecată, însă nu s-a procedat în data de 24.09.2013 la întocmirea minutei, deoarece existau divergențe de opinii privitor la posibilitatea pentru infractorii care nu erau recidiviști, deci exceptându-l pe inculpatul E., să li se acorde pedeapsa cu suspendarea.

Contrar celor susținute de către Inspekția Judiciară, arată că amânarea pronunțării asupra cauzei nu a fost făcută pentru faptul că exista o încărcătură a activității în ziua aceea, ci datorită faptului că nu exista timp fizic pentru soluționarea acesteia, redactarea minutei și pentru împrejurarea susținută de cei trei pârâți, care doreau să verifice faptul că în țară, pentru infracțiuni similare, s-au pronunțat sau nu pedepse cu suspendare. Astfel, pârâții au dovedit seriozitate, nu au fugit de răspundere și au avut nevoie de o perioadă de timp în care să se edifice asupra unei situații de fapt și asupra unei situații de practică judiciară.

Mai mult decât atât, arată că doamna T. G. s-a implicat personal, a căutat și a găsit practică judiciară identică cu situația în speță, la nivelul Curții de Apel Tg. M. pe care au și folosit-o în motivare. În cauza nu poate fi vorba despre faptul că s-a dorit favorizarea inculpatului E. prin faptul că i s-a aplicat și acestuia beneficiul suspendării, astfel cum s-a aplicat celorlalți inculpați, nu s-a urmărit acest lucru, dar totuși s-a întâmplat.

Soluția din 4 octombrie 2013, privind deliberarea, a fost corectă, cei trei magistrați declarând că au hotărât pe data de 4 octombrie 2013 ca inculpaților fără antecedente penale să le acorde beneficiul suspendării cu fixarea limitelor de comportament, iar inculpatului E. urma să îi fie redusă pedeapsa, rămânând cu executare în condiții privative de libertate, neexistând altă soluție. Elementul de deliberare, din punct de vedere strict volitiv a fost clar, transpunerea nefiind o nouă judecată, însă a fost greșit materializată, deoarece din motive neprecise, textul deliberării care se

cuprinde în minută, nu a fost corect reprodus, fiind astfel o eroare de judecată strict formală.

Urmare reverificării de către pârâta Ț. G. a portalului instanței, aceasta sesizând greșeala și nu doamna M.D. sau altcineva- împrejurare pe care Inspekția Judiciară nu a mai negat-o- îi convoacă pentru a doua zi pe colegi săi și pe grefieră, dată ce formează strict obiectul cercetării disciplinare, când se pronunță încheierea de îndreptare a erorii materiale. Deoarece textul art.195 C.pr.civ. este unul general, se poate trage concluzia că aparține exclusiv magistratului, sau completului de judecată, în fața căruia se ivește incidentul, puterea de a decide care sunt situațiile care impun refacerea actului procedural compromis. În cauza de față, instanța de judecată nu s-a dezinvestit odată cu redactarea minutei, decizia nefiind motivată și redactată, nici un text de lege nu interzice faptul că după pronunțarea unei minute să pronunți o încheiere de îndreptare a erorii materiale. Așa cum s-a arătat, pronunțarea unei încheieri de îndreptare a erorii materiale, nu constituie în sine o abatere disciplinară, iar ceea ce se poate discuta, fiind „modificarea soluției” prin încheiere. Concluzia fiind aceea că nu lipsa de responsabilitate a creat eroarea, ci tocmai caracterul scuzabil al demersului, în lipsa altor variante alternative, coroborat cu un moment de neatenție.

Ca practică judiciară, se invocă dosarul nr. ____/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care este pronunțată o încheiere de îndreptare a erorii materiale în data de 20.05.2014, pe minută; dosarul nr. ____/2012, unde în data de 11.09.2014, prin încheiere se dispune îndreptarea erorii

materiala a minutei pronunțate anterior, acestea fiind situații în care instanța nu s-a dezinvestit după pronunțarea minutei.

Pârâta Ț. G., personal, arată că a constatat și astăzi în fața Secției interesul Inspecției Judiciare pentru soluțiile pe care le pronunță, domnul inspector fiind foarte explicit, spunând că știe soluții date de judecători ai Curții de Apel O., ajunse la Înalta Curte de Casație și Justiție, situații pentru care consideră că nu a fost sesizat din oficiu. La Curtea de Apel O., în anii 2012-2013, au fost foarte multe probleme, neexistând un președinte de secție penală, toți judecătorii ținând locul acestuia prin rotație, completele fiind constituite fără respectarea planificării, situație ce consideră a fi fost ușor dovedită dacă Inspecția Judiciară ar fi verificat registrul de incidente și planificările.

Din materialul de control al Inspecției Judiciare nu rezultă nimic din toate acestea, totul fiind în regulă.

Referitor la jurisprudența CEDO, cu privire la Cauza Manea contra României, când nu există altă variantă, se recurge la procedura de îndreptare a erorii materiale, Inspecția Judiciară știind acest lucru. Înainte existau recursurile în anulare, prin care orice greșală de nelegalitate sau de netemeinicie se îndrepta prin promovare de către procuror, de către una din părți, în prezent nemaexistând această cale.

Cu privire la informarea publică apărută în ziarul local „B_____”, arată pârâta că nici un moment judecătorii care au pronunțat soluția nu au fost criticați pentru faptul că unui recidivist i s-a aplicat pedeapsa cu

suspendare, ci abia după pornirea acțiunii disciplinare s-a scris în presă, dar fără interes.

Faptul că întotdeauna verifică datele publicate pe portalul instanței este știut de întregul personal, iar colegii din instanță chiar glumesc pe această temă, respectiv că urmărește și verifică toate datele pentru a nu se strecura vreo greșală.

Susține că pentru fapta petrecută în data de 5.10.2013, nu este materializată latura subiectivă a abaterii disciplinare și nicidecum în cauză nu a existat gravă neglijență, deoarece când a fost schimbată situația juridică a inculpatului, magistrații au avut reprezentarea a ceea ce au făcut, au urmărit, au voit și și-au asumat rezultatul, prevăzându-l și în mod voit au mers la instanță pentru a schimba situația.

Pârâta C. A. I., prin avocat, solicită să se constate că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare și pe cale de consecință să se respingă sesizării Inspecției Judiciare. De asemenea, solicită să se aibă în vedere atitudinea reactivă a domnului judecător inspector R.P., care și-a justificat fapte și acte pe care le-a săvârșit ca judecător, nefiind acuzat însă, dar printr-o comparație a situațiilor, cei trei judecători pârâți au spus că și domnul judecător inspector R. a fost în situații echivoce, care s-au soluționat în favoarea sa.

Solicită să fie analizată cauza din perspectiva cerințelor legale și să se observe faptul că o abatere disciplinară are mai multe elemente, înclinând asemănării cu o infracțiune decât cu un fapt ilicit delictual. De aceea, consideră că ar trebui să fie identificat dacă există abateri disciplinare de

rezultat sau de pericol și dacă această cauză nu se află în această situație, faptele respective nefiind de pericol, să se observe consecința și anume că nu sunt întrunite condițiile pentru a fi abatere disciplinară. Este important ca Secția să facă această distincție legală, deoarece legiuitorul atunci când a introdus sintagma „gravă neglijență” a avut în vedere un rezultat și nu un pericol. Cu alte cuvinte, arată că nu există fapte „per se”, care să fie condamnate, aceasta în legătură cu predictibilitatea legii și cu nevoia ca art.99 din Legea 304/2004, ce a fost clarificat în anul 2012 prin adăugarea unor expresii cu sens juridic, respectiv în mod legal, neîndoielnic, nescuzabil, condiții cumulative. Situația creată nefiind de pericol, ci de rezultat, arată că în cazul celor trei pârâți, negotium-ul juridic, adică esența actului pe care l-au exercitat ca reprezentanți ai puterii, a fost în data de 4.10.2013 și a fost incontestabil corect, la această dată au decis care sunt faptele relevante, trăsăturile relevante, efectele trăsăturilor fiecărui inculpat în cauză și au decis în consecință, iar la data de 5.10.2013, consideră că a fost pus în acord „negotium-ul juridic”, cu „instrumentum iuris” care este minuta, neexistând nici un dubiu asupra acestui aspect. Judecătorii pârâți pe un „instrumentum iuris”, pe un act scris care înseamnă dispozitiv în penal și nu minută, s-au pus de acord cu o adăugire sau o excludere din text.

Consideră că situația creată era mai aproape de prevederile disp. art.194 din Codul de procedură penală, toate fiind însă tratate în aceeași logică juridică, deoarece și în hotărârile invocate cu titlu de exemplu, practică judiciară, s-au adăugat, corectat sau suprimat elemente de drept și nu de fapt, încadrări din acele negotium-uri juridice.

Prin urmare, trecând de la distincția rezultat-pericol, la distincția negotium – instrumentum, solicită să se aibă în vedere că i se dă judecătorului un remediu mai mult sau mai puțin clarificat de legiuitor și anume tot Capitolul V, citit împreună cu art.194 și art.195 C.pr.penală. În lipsa unui remediu, ar însemna să fie condamnați pârâții pentru ceea ce legiuitorul nu prevede.

Arată că nu invocă excepția de neconvenționalitate, însă solicită să se aibă în vedere că această „gravă neglijență” este dincolo de culpa profesională. Neglijența simplă nu este sancționată de legiuitor, culpa profesională întorcându-se la rezultat și nu la pericol, cu alte cuvinte, nuanțele de natură juridică nu se fac doar pentru a demonstra apărările temeinic formulate, ci pentru că „nescuzabilul” și „grava neglijență” revin ca sarcină instanței, dar nu numai având dreptul cât și obligația de a avea în vedere speța în cauză și nu doar prevederile art.195 C.pr.penală.

În ceea ce privește problema de drept, concluzionând, solicită să se analizeze dacă între „negotium iuris” și „instrumentum probationis” există sau nu posibilitatea de a se pune de acord atunci când emitentul „negotium-ului iuris” constată că nu este voința lui juridică în „instrumentul iuris”, considerând că din această perspectivă judecătorilor pârâți ar trebui să li se respingă acțiunea disciplinară.

Cu privire la elementul volitiv ce domină în acest complet de judecată compus din pârâții judecători, se arată că, a dominat intenția de a înlătura o greșeală fără efect încă, fără rezultat, deoarece rezultatul nu s-a produs tocmai datorită acestei hotărâri. Voința pârâților a fost ca un recidivist să

nu beneficieze de o hotărâre greșită. Intenția de a înlătura un efect de acest gen, nu ar putea fi răsturnată, răsucită, tălmăcită într-o culpă, în aplicarea legii. Cu alte cuvinte, dacă pe fond ar fi tălmăcit greșit norma de incriminare și ar fi considerat dezincriminat faptul, în această situație exista o încălcare gravă, chiar o neglijență gravă în aplicarea dreptului substanțial. Tocmai efortul de a gândi efectul brutal al incriminării a dovedit faptul că pârâții sunt niște judecători pasionați, înțelepți și că lucrurile au fost corect aplicate.

Așa fiind, solicită să se facă din instrumentul legal, prin care secția trebuie să organizeze activitatea corpului profesional, observându-se că un alt remediu pentru cei trei pârâți, nu este indicat în actul de acuzare și dacă nu li se poate da calea pe care ar fi trebuit să o urmeze, o sancționare ar fi „per se”, iar soluțiile individuale nu se dau „per se”. Avându-se în vedere că nu există urmare imediată, care trebuie văzută și din perspectiva celui judecat și din perspectiva societății, cel judecat a rămas un recidivist care trebuie să-și execute pedeapsa, iar din punct de vedere al societății nu a fost nici o consecință, deoarece a fost îndreptate o inegalitate. De altfel, legătura causală, consecința, între faptele petrecute în datele de 4 și 5 octombrie 2013, nu a fost indicată nici în actul de acuzare.

Pârâtul A. L. F., personal, solicită respingerea acțiunii, menținându-și apărările formulate în întâmpinare, concluziile scrise și concluziile scrise suplimentare depuse la dosar.

Arată că, având o imagine perfectă a posibilităților și a limitelor puterii unui judecător care se reflectă în actul de justiție, nu înțelege cum ar putea fi trași la răspundere disciplinară în condițiile în care statul nu

asigură condiții adecvate desfășurării activității, iar jurisprudența evocată mai sus acceptă și validează într-o oarecare măsură conduite care sunt similare celor pe care le-a urmat în prezenta cauză. Având în vedere că singura variantă plauzibilă de a da eficiență actului deliberativ unitar, care în vechea procedură penală nu putea fi valorificat printr-o alte cale de atac decât prin procedura pe care a urmat-o, au avut convingerea că în acest mod s-ar repara un act de injustețe în raport de soluția pronunțată.

Consideră că trebuie avut în vedere faptul că procedura pe care a urmat-o nu viza repararea unui act de netemeinicie a soluției date, ci a unui act de ilegalitate care se impunea să fie remediat fără rezerve și alte obstacole.

Din păcate, problemele curente de natură administrativă cu care se confruntă zi de zi la locul de muncă, arată că îi afectează capacitatea de a observa unele împrejurări ale cauzei, cum ar fi consemnarea corectă și integrală a minutelor de către un alt coleg de complet, care au un conținut mai larg în materie penală decât în celelalte materii, potrivit actului deliberativ, mai ales când se întocmesc mai multe proiecte de minuta din cauza existenței unor erori, oboseli, etc.

Ipotetic vorbind, consideră că eroarea s-ar putea extinde și la alte aspecte, chiar de fond, având în vedere că se depășește cu mult limitele puterii omenești ale magistraților de a discerne ori de a judeca drept, ori echitabil și pe care justițiabilii și organele statului le pretind față de posibilitățile ce se oferă.

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Deliberând asupra cauzei de față, reține următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară sub nr. 22/J/2014, Inspecția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâților Ț. G., C. A. I. și A. L. F. - judecători în cadrul Curții de Apel O. cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în „exercitarea funcției cu gravă neglijență”.

În motivarea acțiunii se reține, în esență, că domnii judecători Ț.G.A., C. A. I. și A. L. F., din cadrul Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel O., la data de 5 octombrie 2013, au pronunțat, contrar dispozițiilor art. 195 și 415 și urm. din vechiul Cod de procedură penală, în dosarul nr. ____/____/2013, o încheiere prin care a fost modificată minuta deciziei penale nr. ____/____/4 octombrie 2013, în sensul că dispoziția suspendării sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată inculpatului E.A.C. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni, a fost modificată cu reducerea cuantumului acestei pedepse la 1 an și 6 luni închisoare și cu executarea pedepsei în regim de detenție.

Procedând în acest mod, pârâții au modificat soluția, fiind încălcate dispozițiile legale referitoare la autoritatea de lucru judecat și la puterea de

lucru judecat, nefiind respectat caracterul executoriu al unei hotărâri judecătorești.

Se susține că toate aceste încălcări ale normelor de procedură s-au făcut cu forma de vinovăție a gravei neglijențe.

În drept, Inspecția Judiciară își întemeiază prezenta acțiune disciplinară pe dispozițiile art. 98 – 101 din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată și art. 44 – 46 din Legea nr. 317/2004, republicată și modificată.

În dovedirea acțiunii Inspecția Judiciară a arătat că, pe parcursul cercetării disciplinare, au fost administrate probele cu înscrisuri și testimonială, fiind audiați și domnii judecători.

Pârâții au depus întâmpinări prin care au solicitat respingerea acțiunii disciplinare.

Astfel, pârâtul A. L., așa cum a susținut și oral, arată următoarele:

1. Obiectul sesizării nu poate viza soluțiile pronunțate prin hotărâri judecătorești care sunt supuse căilor de atac și care nu pot fi examinate sub aspectul legalității și a temeiniciei, întrucât s-ar aduce atingere principiilor independenței judecătorilor, a supunerii lor legii și autorității de lucru judecat. Această regulă de drept este reluată de art. 97 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 care prevede că, exercitarea dreptului de a sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

Din moment ce aspectele examinate privesc un act jurisdicțional care poate fi atacat cu calea extraordinară de atac a contestației la executare, a

contestației în anulare și revizuirii se pune în discuție faptul dacă controlul administrativ nu se substituie unui control judecătoresc cu consecința încălcării principiilor independenței judecătorilor și a autorității de lucru judecat.

Așadar, trebuie făcută distincție între încălcarea normelor de procedură ca și greșeli de judecată care sunt supuse controlului judiciar și se bazează pe o interpretare eronată a normelor legale și nerespectarea aceluiași norme în context disciplinar care se comit cu rea-credință (intenție) sau din neglijență gravă (culpă).

2. Curtea Constituțională, în Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012 care a analizat obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, subliniază că rolul Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate sa de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, este de a interpreta și aplica dispozițiile prevăzute de art. 99 lit. (t) teza a –II- a din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată, în raport cu situațiile de fapt care vor fi supuse judecării, cu respectarea principiilor constituționale ce guvernează statutul magistraților. Se mai arată că „verificarea existenței unei abateri disciplinare presupune examinarea temeinică a circumstanțelor de fapt în care a trebuit să lucreze magistratul, a noutății și dificultății problematichilor juridice cu care acesta s-a confruntat, a situației jurisprudenței și doctrinei, a motivării, pentru a se ajunge la concluzia existenței faptei prevăzute de textul legal de referință.

Față de aceste considerente și având în vedere circumstanțele reale și

personale apreciază ca nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) teza a –II- a din Legea nr. 303/2004. În același sens arată că în cauză nu au existat urmări și că inculpatul nu a suferit nici o vătămare efectivă. De asemenea arată că nici sub aspectul laturii subiective nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege.

În concluziile scrise depuse la dosar pârâțul mai arată că i-a fost încălcat dreptul la apărare întrucât odată cu începerea cercetării disciplinare nu le-a fost adusă la cunoștință presupusa abatere disciplinară în raport de care să-și facă apărările.

De asemenea, a mai arătat că lipsește latura subiectivă cerută de lege pentru ca fapta să constituie abatere disciplinară, iar prin fapta săvârșită nu a fost produsă nici o vătămare.

Pârâta C. A. I., în întâmpinarea formulată, solicită respingerea acțiunii, arătând că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru ca fapta să constituie abatere disciplinară.

Precizează că volumul mare de lucru din cadrul instanței de judecată a făcut posibilă această eroare materială.

Pârâta T.G.A., în întâmpinarea depusă, arată următoarele:

Sub un prim aspect invocă, în baza prevederilor art.47 alin.(3) din Legea nr.317/2004 excepția neregularității actului de sesizare constând în aceea că rezoluția inspectorului judiciar nu este confirmată de inspectorul șef al Direcției de inspecție judiciară, judecător R.V.C., ci este semnată „pentru” de către o altă persoană, fără să se indice numele, calitatea și dispoziția de delegare în baza căruia a fost împuternicită la efectuarea actului procedural.

Această omisiune are caracterul unei nulități relative, dar cu efect de prejudiciere a intereselor procedurale ale pârâtei, în faza de cercetare disciplinară.

Cu privire la aspectele de fond consideră că nu a comis abaterea disciplinară prevăzută de prevederile art. 99 lit.(t) rap. la art. 99/1 din Legea nr.303/2004.

Se invocă faptul că s-a încercat repararea unei greșeli ce provine din necitirea integrală a minutei de către toți semnatarii actului.

Sub aspectul stării de fapt, relativ la împrejurarea care a dus la pronunțarea încheierii de îndreptare a erorii materiale arată că, în cadrul deliberării, discuțiile au vizat individualizarea pedepselor, modalitatea de executare, în ce-i privește pe inculpații fără antecedente penale.

Față de neîntrunirea imediată în cadrul completului de deliberare, a unanimității de opinie, și pornind de la faptul că era președinta de complet, a arătat colegilor că dorește să identifice practică judiciară, să cunoască orientarea altor instanțe și să se documenteze asupra a ceea ce prezintă în concret sintagma de „efecte psihoactive”.

Tot cu acea ocazie a mai arătat explicit că inculpatul E.A.C. este recidivist și în privința acestuia nu se poate pune problema aplicării unei pedepse cu suspendare.

La termenul din 4.10.2013 au deliberat asupra tuturor chestiunilor, hotărând ca inculpaților fără antecedente penale să le aplice pedepse cu suspendarea sub supraveghere.

De fapt grija membrilor completului, în această speță, a fost aceea de

[REDACTED] a proceda corect în cauză, față de inculpații fără antecedente penale, în sensul că nu cumva aplicarea de pedepse cu privare de libertate ar fi una excesivă.

Arată că acest dosar i-a revenit doamnei judecător C. A. care a întocmit minuta și a motivat hotărârea. Deliberarea în dosar s-a făcut în biroul colegilor de complet, după care pârâta Ț. a revenit în biroul său. După un timp a venit domnul judecător A. L. cu o minută care a fost întocmită de C. A.. Citind-o, în partea de început, a constatat că aceasta era greșită, în sensul că nu era trecut niciun temei de drept, astfel că i-a comunicat judecătorului A. L. să îi transmită doamnei judecător C. A. constatările sale.

După puțin timp, domnul judecător A. L. a revenit cu minuta refăcută, însă și de această dată erau incomplet menționate obligațiile ce i-au fost impuse primului inculpat menționat în minută. Văzând acest fapt i-a spus domnul judecător A. L. ce s-a omis, urmând să fie menționate corect obligațiile și la restul inculpaților cu privire la care au decis să le aplice suspendarea.

Convingerea pârâtei a fost în sensul că, după toate discuțiile avute, minuta va fi redactată exemplar. De asemenea, arată că în ziua respectivă, deși nu avea ședință planificată, a intrat în sală ca urmare a absenței unei colege din completul CIR Arestați, cu cauze având ca obiect măsuri preventive în recurs, cauze foarte complexe, iar deliberarea în cauzele care au fost soluționate a fost de asemenea de durată.

Totodată, în ziua respectivă, și completul C2R recurs din care a făcut parte, a mai avut de pronunțat soluții în dosare amânate din ședința din 24 septembrie 2013.

Pârâta susține că în seara zilei respective s-a uitat pe portalul

instanței și, printre altele, a accesat și dosarul în speță, moment în care a observat că minuta publicată nu era redactată conform opiniilor unanime de la deliberare, în care s-a decis ca inculpatului E.A.C., să-i fie doar redusă pedeapsa, păstrându-se decizia instanței de fond privind executarea prin privare de libertate a pedepsei. Menționează că în privința inculpatului E.A.C. nu s-a pus niciodată problema aplicării unei pedepse cu suspendare.

Fiindcă vineri seara era prea târziu, a doua zi de dimineață, zi de sâmbătă, între orele 7-8, l-a sunat pe colegul său A. L. căruia i-a comunicat ce a văzut menționat pe portal, și astfel au luat hotărârea să se întâlnească la birou, domnul judecător sunând-o pe C., iar pârâta Ț. pe grefiera de ședința la care era dosarul.

S-au întâlnit cu toții la birou și întrucât deliberarea lor nu a avut ca rezultat aplicarea, în ceea ce privește pe inculpatul E. A., unei pedepse cu închisoarea a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere, din oficiu, au hotărât să îndrepte minuta și să arate care a fost voința lor, actul deliberativ, pentru a nu se genera o stare de injustiție socială, raportat la alte situații similare.

Au căutat decizii de speță modificate prin încheieri de îndreptare și au identificat, în dosarul nr. ____/____/2010 al Curții de Apel O., o situație asemănătoare, în care s-a mai dat de către un alt complet o soluție asemănătoare, respectiv, inițial s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului, iar apoi, printr-o încheiere de îndreptare a erorii materiale s-a înlăturat dispoziția de încetare. Decizia, astfel cum a fost modificată, a fost atacată cu contestație la executare, iar Curtea de Apel C., instanță la care s-a strămutat dosarul, a respins contestația la executare formulată de Biroul de

executări penale al Judecătorei O., care a atacat legalitatea deciziei și a mandatului de executare emis în baza acesteia.

A mai fost identificată o încheiere de îndreptare de eroare materială dată de Înalta Curte de Casație și Justiție ce viza majorarea cuantumului pedepsei rezultante, pe care urma să o execute inculpatul.

Arată pârâta că scopul cu care au acționat a fost unul de bună credință, de a remedia o eroare strict materială, nu de deliberare, nu de judecată, în vederea realizării unui echilibru în soluționarea cauzei pe care de la început l-au urmărit, fără să prejudicieze pe cineva. Arată că au hotărât să dea această încheiere, fiindcă altă posibilitate legală nu exista, cu convingerea că în acest fel cauza va fi soluționată cu justețe, așa cum s-a hotărât la deliberare și că astfel răspunde cerințelor de legalitate. Faptul că s-a strecurat o eroare în redactarea minutei de către judecătorul redactor, semnată de complet, este scuzabilă, pe fondul circumstanțelor concrete în care judecătorii din acest complet și-au desfășurat activitatea în perioada respectivă.

Sub aspectul elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată pârâta arată că situația de fapt nu întrunește condițiile cerute de lege, atât din punctul de vedere al laturii obiective cât și din punctul de vedere al laturii subiective.

Au fost administrate probele cu înscrisuri, martori și relații de la Judecătoria O..

Martora N. (fostă G.) A., a declarat că în dimineața zilei de 5 octombrie 2013, într-o zi de sâmbătă, a fost sunată acasă de către doamna judecător Ț. G., care a rugat-o să vină la serviciu, unde, dându-i-se un dosar, i s-a solicitat

să ia condica de cameră de consiliu.

Doamnei grefier i s-a spus că urmează a fi întocmită o încheiere de îndreptare a unei erori materiale, cu privire la o soluție dintr-un dosar de recurs pronunțată cu o zi înainte. Martora a solicitat grefierului-șef al secției permisiunea pentru a deschide termen de judecată în ziua respectivă, în programul Ecris, în vederea trecerii soluției, aspecte care reies inclusiv din datele informatice obținute.

Ulterior, soluția a fost trecută în condică de către unul dintre judecători, iar grefiera a introdus soluția în Ecris.

Martora M.D. a arătat că își desfășoară activitatea la biroul de executări penale al Judecătoriei O. și că în ziua respectivă, în jurul orelor 13,00-14,00, agentul procedural a depus la registratura judecătoriei extrasele de pe decizia penală ___/___/2013, emise de Curtea de Apel O..

În timp ce făcea mențiunile în registrul de executări a observat că unul dintre inculpați primise o pedeapsă cu suspendare, lucru care i s-a părut ciudat, motiv pentru care a sunat la grefierul delegat din cadrul Biroului de executări penale al Curții de Apel O.. Acesta i-a confirmat faptul că există concordanță între extrasul primit și soluția pronunțată în cauză.

Mai arată martora că la începutul săptămânii următoare a primit un extras al încheierii de îndreptare a erorii materiale a deciziei pronunțate de Curtea de Apel O., moment după care a procedat la emiterea formelor de executare și cu privire la acest inculpat.

De asemenea, precizează că până la acest moment condamnatul E. nu a început executarea pedepsei, fiind dat în urmărire.

Analizând materialul probator administrat în cauză, Secția pentru judecatori în materie disciplinară reține următoarele:

Prin Ordinul nr. ___/2014 al Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare, s-a dispus efectuarea unui control la Curtea de Apel O., în perioada 17 martie - 4 aprilie 2014.

Cu ocazia controlului au fost solicitate mai multe înscrisuri, ocazie cu care a fost identificată o situație de modificare a unei soluții definitive și executorii prin procedura specială a îndreptării erorilor materiale.

Pentru aceste motive, constatându-se că sunt indicii privind săvârșirea unei abateri disciplinare, s-a dispus, la data de 17 iunie 2014, sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare, cu privire la activitatea profesională a magistraților Ț. G., C. A. I. și A. L. F., din cadrul Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel O. și efectuarea de verificări prealabile.

A fost administrată proba cu înscrisuri.

La 20 august 2014, au fost finalizate verificările prealabile efectuate, fiind încheiat și un proces-verbal, care a fost atașat la dosar.

Prin Rezoluția din data de 20 august 2014 s-a dispus începerea cercetării disciplinare prealabile față de magistrații Ț. G., C. A. I. și A. L. F., privind săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. La data de 4 septembrie 2014 a fost terminată cercetarea disciplinară, fiind întocmit proces verbal în acest sens.

Au fost administrate probele cu martori și înscrisuri. De asemenea,

pârâții au formulat puncte de vedere cu privire la fapta ce li se impută, atât în cursul verificărilor prealabile cât și în cursul cercetării disciplinare.

Doamna judecător Ț.G.A., în punctul de vedere exprimat, arată că, în cursul anului 2013, a făcut parte din compunerea completului C2R recurs, complet care, de la începutul lunii septembrie, a ajuns la următoarea componență: Ț.G.A., A. L. Farcas și C. A. I..

În acest complet, la 24 septembrie 2013, s-a aflat spre soluționare și cauza cu nr. ____/____/2013, dată la care s-a intrat în dezbateră pe fond a recursurilor declarate de către inculpați, printre aceștia fiind și inculpatul recurent E. A..

Cauza în discuție a revenit spre motivare doamnei judecător C. A., judecător care avea și sarcina redactării minutei din dosar, după deliberare, conform practicii completului și chiar a secției. De comun acord, în dosarul respectiv, a fost amânată pronunțarea pentru a verifica, în special, care anume este practica altor instanțe în privința individualizării pedepselor la persoanele fără antecedente penale, la acest gen de infracțiuni. Pârâta a arătat că inițial a amânat pronunțarea pentru 30 septembrie și ulterior pentru 4 octombrie, iar, după ce au deliberat, au stabilit toți trei care este soluția, și anume aplicarea unor pedepse cu suspendarea sub supraveghere a executării acestora pentru inculpații fără antecedente penale și reducerea pedepsei aplicate inculpatului recidivist, discuții purtate începând cu data de 24.09.2013.

Citind partea de început a minuterilor prezentate, pe prima pagină, a constatat că doamna judecător C. a redactat minuta cu anumite greșeli, respectiv, inițial nu a menționat temeiurile de drept ale suspendării, a doua

variantă a minutei nu avea menționate în mod corect și complet obligațiile de la suspendare (art. 86/1 din Codul penal), iar a treia oară minuta prezenta alte greșeli în conținutul său, motiv pentru care de fiecare dată i-a solicitat colegului A., prin intermediul căruia i-au fost prezentate minutele, să le restituie colegei C., spunându-i ce are de făcut. A mai arătat că domnul judecător A. a asigurat-o de faptul că doamna judecător C. a înțeles ce anume trebuie să corecteze și ce anume are de făcut. Mai menționează că minutele care i-au fost prezentate priveau pe fiecare inculpat în parte, spre deosebire de minuta finală care se află la dosar. Pârâta a precizat că de fiecare dată s-a uitat pe situația primului inculpat menționat în cuprinsul minutei și nu a parcurs minuta în întregime. A procedat astfel întrucât, văzând că este greșită partea de început, a menționat pe unul dintre exemplare, cu pixul, ceea ce trebuie corectat, fără a mai lectura și fără a adnota restul minutei. Într-un final, domnul judecător A. L. i-a adus minuta din dosar, pe care a semnat-o având convingerea că ceea ce s-a discutat a fost și consemnat corect în minută, astfel că, atunci când a semnat-o, și-a aruncat doar o privire asupra ei, fără a o citi în întregime, cuvânt cu cuvânt. Oricum - susține doamna judecător - nu își imagina că după atâtea discuții minuta nu era scrisă conform cu ceea ce au discutat. Nu își amintește dacă în momentul în care i s-a adus minuta la semnat era deja semnată de către colegii de complet, deși e posibil acest lucru, dat fiind faptul că mai erau situații în care erau semnate de aceștia.

În ziua respectivă, a fost implicată și în alte activități, respectiv a intrat în sala de judecată la incidente procedurale cu situații de absență, participând la deliberări în cauzele respective și a mai avut și alte amânări de pronunțare

în completul C2 recurs. După un anumit timp, în aceeași zi, a completat condica de ședință după minută, care i-a fost adusă, cu dosarul, de către grefierul de ședință.

Mai susține că, din cauza oboselii acumulate, atât în perioada de după vacanța judecătorească, cât și de dinainte, și chiar din ziua respectivă, nu s-a mai putut concentra și a completat mecanic soluția din minută în condică, fără să observe că există o neconcordanță între cele discutate în complet și conținutul minutei. Apreciază că, oricum, chiar dacă ar fi observat, nu ar fi rupt și nici nu ar fi refăcut o minută semnată deja de completul de judecată, pentru că odată ruptă sau refăcută o minută se trece în sfera unui ilicit. Ajungând acasă, s-a mai gândit la dosar, și a accesat portalul instanței, pentru a verifica cum este introdus dosarul în Ecris. Văzând că soluția este practic consemnată greșit, l-a sunat pe domnul judecător A. L. spunându-i ce a văzut pe portal și a hotărât cu el să se întâlnească la birou. Între timp, a doua zi, sâmbătă 5 octombrie 2013, a luat legătura și cu grefiera de ședință G.A.. A ajuns în jurul orei 9.00 la birou și, după ce a constatat cum arată minuta, au sunat-o și pe doamna judecător C., spunându-i să vină la birou, fără să îi ofere prea multe informații. În urma discuțiilor, doamna judecător C. a spus că „un recidivist nu poate să rămână liber” și s-au gândit ce să facă.

Pârâta arată că, având drept reper practica de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Curtea de Apel C., cât și a propriei instanțe, pe care le-a invocat și în timpul verificărilor prealabile, a hotărât că soluția ce se impune este aceea de a proceda la corectarea greșelii strecurate în minută privitoare la inculpatul recidivist.

Susține că nemaiaivând o cale de atac, altă soluție nu aveau, pentru a îndrepta greșeala. S-au gândit că dacă nu ar fi uzat de procedura îndreptării erorii materiale și ar fi lăsat soluția în forma respectivă, ar fi putut fi acuzați și de favorizarea infractorului, mai ales că niciodată nu a pronunțat vreo soluție prin care să dea vreunui recidivist o pedeapsă cu suspendare.

Mai precizează că minuta din data de 4.10.2013 nu a reprezentat rezultatul deliberării membrilor completului de judecată, în ceea ce îl privește pe inculpatul E. și că în speță nu a fost vorba despre o greșală de judecată întrucât au interpretat corect normele de drept material și procesual cu ocazia deliberărilor, iar raționamentul juridic a fost unul corect, însă minuta nu reflectă rezultatul deliberărilor.

Mai susține doamna judecător că îndreptarea erorii materiale nu putea fi făcută decât de completul de judecată care a pronunțat hotărârea și care cunoștea argumentele avute în vedere la pronunțarea soluției. În circumstanțierea împrejurărilor care au condus la generarea acestei situații a menționat un volum de activitate deosebit de ridicat în cadrul secției penale, pe fondul unui număr scăzut de judecători.

Situația personală a fost în sensul că, anterior pronunțării soluției în discuție, a făcut parte dintr-un complet de judecată alături de un judecător nou-venit de la o secție civilă (domnul judecător A.) și doamna judecător D.C., președintele Curții de Apel O., care timp de o lună a făcut parte din complet, participând numai la deliberări fără a primi vreun dosar spre motivare. De asemenea, în aceeași perioadă, domnul judecător A. a avut spre redactare dosare de la tribunal, motiv pentru care nici dumnealui nu a primit spre motivare

dosare pe care le-au soluționat împreună.

Domnul judecător A. L. F., în punctul de vedere exprimat, arată că, în ziua de sâmbătă, 5 octombrie 2013, pe la ora 8 dimineața, a fost apelat de către doamna judecător T., care i-a spus că s-a întâmplat ceva cu un dosar din ziua anterioară și să vină de urgență la serviciu.

A venit la serviciu unde îl așteptau doamna judecător T. și grefiera de sedință G.A.. Ulterior, în urma apelului telefonic a venit și doamna judecător C..

Au început să discute în complet problema ivită și să caute soluțiile potrivite.

Au constatat că în minuta deciziei, inculpatului E. i se aplicase suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, deși deliberaseră ca acesta să beneficieze doar de o reducere a pedepsei cu executarea în regim privativ de libertate. Au apreciat că, în minută, era strecurată o altă soluție decât ceea ce s-a deliberat.

Pârâul arată că au analizat toate posibilitățile de a îndrepta ceea ce apăsese greșit în minută, ținând cont de mai multe împrejurări esențiale, cum ar fi faptul că hotărârea nu mai era supusă niciunei căi de atac, dar și cea în care, dacă minuta ar fi rămas așa, ar fi putut fi acuzați de favorizarea infractorului sau de neglijență în serviciu.

În acest sens au analizat și posibilitatea îndreptării acestei greșeli potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 195 din Codul de procedură penală, cu luarea în considerare a unei practici în acest sens.

Arată că au luat în calcul și faptul că încheierea de îndreptare poate

fi atacată de inculpat ori de judecătorul delegat de la Biroul de executări penale, pe calea contestației la executare. De asemenea, știa că inculpatul are apărător ales, motiv pentru care putea să conteste în orice moment mandatul de executare.

Minuta deciziei a fost redactată de către A. C., însă a fost refăcută de câteva ori, fiindcă doamna T. a constatat că este incompletă. Precizează că ședința de judecată din 24 septembrie 2013 a fost a doua ședință de recursuri în materie penală la care a participat, iar în 4 octombrie 2013 era preocupat de studiul altor dosare, întrucât urma să conducă o ședință de 52 de cauze în recurs.

Având în vedere lipsa sa de experiență la Curtea de Apel în materie penală s-a bazat, la redactarea minutei, pe experiența colegelor sale, în special pe cea a judecătorului care a redactat minuta. Doamna judecător C. avea o specializare în materie penală de aproximativ 18 ani, motiv pentru care nu a citit cu atenție minuta, atunci când a semnat-o.

Doamna judecător A. C., în punctul de vedere exprimat în cadrul cercetării disciplinare prealabile, a declarat că nu poate să își amintească exact exprimările fiecărui coleg de complet în cursul deliberărilor.

Arată că eroarea materială constă în neconcordanța dintre ceea ce completul de judecată a deliberat și ceea ce s-a consemnat ulterior, susținând că este de înțeles posibilitatea comiterii unei astfel de erori, având în vedere că hotărârea era una complexă.

Precizează că a doua zi, sâmbătă, a fost chemată la instanță, unde colegii judecători din complet au invocat o eroare materială cuprinsă în minuta

deciziei penale nr. ____/2013. La o simplă apreciere a actului și-a dat și ea seama de eroarea comisă de completul de judecată, eroare pe care a considerat-o și o consideră și în acest moment una materială, fiind evidentă. Împreună cu colegii au luat hotărârea îndreptării acestei erori materiale.

Apreciază că ar fi nejustificată exercitarea unei acțiuni disciplinare și aplicarea unei sancțiuni, câtă vreme printr-o procedură de îndreptare a unei erori materiale actul de justiție nu a fost afectat, dimpotrivă, hotărârea dată fiind una justă și legală.

În declarațiile pe care le-au dat în fața secției, pârâții au reluat în esență susținerile din punctele de vedere exprimate pe parcursul cercetării disciplinare.

Sub aspectul situației de fapt secția reține următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial O., din 15 februarie 2013, înregistrat la Judecătoria O. la data de 15.02.2013 inculpatul E. A.C. a fost trimis în judecată, alături de alte persoane, pentru săvârșirea infracțiunii de operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, fără a deține autorizație eliberată în condițiile legii, în formă continuată, prev. de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, cu aplic. art. 41 alin. (2) și art. 37 alin.(1) lit. b) din Codul penal.

Prin sentința penală nr. ____/29 aprilie 2013 a Judecătoriei O., în baza art. 16 alin.(1) din Legea 194/2011, cu aplic. art. 41 alin. (2) și art. 37 alin.(1) lit. b) din Codul penal și art. 320¹ alin. (7) C. pr. pen., inculpatul E. A. - C. a fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în regim de detenție și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) teza

a II-a și lit.b) din Codul penal, fiind deduse din pedeapsa aplicată durata reținerii și arestării preventive din data de 26.10.2012 și până la data de 13.03.2013.

S-a reținut că, la individualizarea pedepsei, au fost avute în vedere criteriile generale prevăzute de art.72 din Codul penal, faptele comise de inculpat și pericolul social concret al acestora, starea de recidivă postexecutorie ș.a., astfel că instanța i-a aplicat o pedeapsa orientată spre minimul special prevăzut de lege (reduc conform art. 320 ind.1 C.pr.pen.).

Împotriva sentinței respective au formulat recurs toți inculpații, inclusiv inculpatul E. A. - C., cauză care s-a înregistrat pe rolul Curții de Apel O., la Secția penală și pentru cauze cu minori, la data de 7 iunie și a fost repartizată completului C2 Recurs, având primul termen de judecată la 25 iunie 2013.

Din acest complet de judecată au făcut parte magistrații Ț. G., C. A. I. și A. L. F..

La termenul de judecată din 24 septembrie 2013, au avut loc dezbaterile, deliberările și pronunțarea fiind amânate succesiv pentru data de 4 octombrie 2013.

Prin decizia penală nr.____/4.10.2013 s-a pronunțat, în privința inculpatului E. A. – C., următoarea soluție:

„În baza art.86/1 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării (...) pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E. A.C. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni, stabilite conform art. 86/2 Cod penal”.

Soluția este trecută pe scurt în sistemul electronic Ecris de către

grefiera de ședință, martora G.A., astfel: „În baza art. 385/15 pct. 2 lit. d) Cod procedură penală, admite recursurile penale declarate de inculpații M. T. C. L., H. L., L. I.-D. și E. A.C. împotriva sentinței penale nr. 623 din 29 aprilie 2013 a Judecătoriei O., pe care o casează în sensul că:

(...) În baza art. 86/1 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 7 luni închisoare aplicată inculpatului L. I.-D. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 7 luni și a pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E. A.C. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni, stabilite conform art. 86/2 Cod penal.

În baza art. 71 alin. (5) Cod penal, pe durata suspendării sub supraveghere a pedepsei închisorii, suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpaților recurenți. În baza art. 86/3 Cod penal dispune ca inculpații recurenți să se supună pe durata termenului de încercare următoarelor obligații (...). ”.

Așa cum rezultă din evidențele scriptice ale instanței și cum de altfel recunoaște chiar pârâta, soluția a fost trecută în condică de către doamna judecător G. Ț.

Din referatul întocmit de Biroul de executări penale din cadrul Curții de Apel O. rezultă că soluția a fost trecută în registrul de punere în executare a dispozițiilor din hotărârile penale, fiind transmisă în extras la instanța de executare în aceeași zi.

Conform Notei de relații de la Biroul de executări penale al Judecătoriei O., la data de 4 octombrie, soluția în extras a fost trimisă prin fax, fiind primită la acest birou, în jurul orei 15.

Persoana desemnată cu punerea în executare a dispozițiilor din hotărârile penale a procedat la emiterea formelor de executare în dosar, cu privire la inculpații Martin Toma Călin Lucian, Hevesi Lucian, Lingurar Iosif Daniel. În ceea ce privește pe inculpatul E.A.C., observând faptul că, deși avea reținută dispoziția art. 37 alin. (1) lit. b) din Codul penal, prin decizia emisă de Curtea de Apel O. fusese condamnat la executarea pedepsei cu suspendare sub supraveghere, au fost emise doar formele de executare având ca obiect plata cheltuielilor de judecată către stat și confiscarea sumei de 5000 lei.

A doua zi după pronunțarea soluției, pe data de 5 octombrie 2013, completul de judecată, în aceeași compunere, în Camera de consiliu, a luat în examinare, din oficiu, o eroare materială strecurată în minuta deciziei penale nr. ____/R din 4 octombrie 2013 a Curții de Apel O., fără citarea părților și fără participarea reprezentantului Parchetului.

În încheierea pronunțată la data de 5.10.2013, după ce este descrisă soluția dată în recurs la data de 4 octombrie 2013, se arată că:

«Se constată că la alineatul (6) teza a-II-a al minutei deciziei mai sus arătate s-a strecurat o eroare materială de tehnoredactare privind suspendarea pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E. A.C. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni închisoare stabilite conform articolului 86/2 din Cod penal, în realitate soluția instanței de control judiciar a fost doar în sensul reducerii pedepsei de la 2 ani 6 luni la 1 an 6 luni fără suspendarea executării acesteia care oricum nu putea beneficia de această instituție având în vedere prevederile articolului 86/1 Cod penal (anterior a fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani închisoare în regim de detenție).

Astfel fiind, în baza art. 195 Cod procedură penală, se va înlătura eroarea materială strecurată în minuta deciziei penale nr. ___/___ din 05 octombrie 2013, în sensul că la alineatul (6) teza a- II- a al minutei în loc de „În baza art. 86/1 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 7 luni închisoare aplicată inculpatului Lingurar Iosif-Daniel pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 7 luni și a pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E.A.C. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni, stabilite conform art. 86/2 Cod penal” se va citi „În baza art. 86/1 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 7 luni închisoare aplicată inculpatului L. I.-D. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 7 luni și reducerea pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E. A.C. la 1 an și 6 luni închisoare.”

În dispozitivul încheierii este trecută următoarea soluție: “Admite sesizarea din oficiu privind îndreptarea erorii materiale strecurate în minuta deciziei penale nr. ___/___ din 04 octombrie 2013 a acestei curți în sensul că la alineatul (6) al minutei în loc de „În baza art. 86/1 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 7 luni închisoare aplicată inculpatului L. I.-D. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 7 luni și a pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E.A.C. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni, stabilite conform art. 86/2 Cod penal” se va citi „În baza art. 86/1 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 7 luni închisoare aplicată inculpatului L.I.D. pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 7 luni și reducerea pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului E.

A.C. la 1 an și 6 luni închisoare. DEFINITIVĂ. Dată în camera de consiliu și pronunțată în ședința publică de azi, 5 octombrie 2013».

Minuta a fost comunicată prin fax, în aceeași zi, la judecătorie.

Conform datelor comunicate de Biroul de executări penale de la Judecătoria O., la data de 7.10.2013, s-a primit prin fax, în jurul orei 8.30, minuta încheierii penale pronunțată de Curtea de Apel O. la 5 octombrie 2013, prin care s-a dispus îndreptarea erorii materiale strecurate în minuta deciziei penale nr. ___/___/4.10.2013 a Curții de Apel O., în sensul că, față de inculpatul E. A.C., s-a dispus reducerea pedepsei aplicate de către Judecătoria O. de la 2 ani și 6 luni închisoare la 1 an și 6 luni închisoare. La acea dată s-a procedat la emiterea formelor de executare pentru inculpatul E. A.C., respectiv mandatul de executare a pedepsei închisorii (M.E.P.I.) nr. 93/2013 din 7.10.2013, ordin de interdicere a părăsirii țării, adresă pentru cazier judiciar și la evidența populației.

Din datele comunicate de Biroul executări penale, persoana condamnată, E. A.C., se sustrage de la executarea pedepsei, fiind dat în urmărire internațională.

Prin încheierea pronunțată la data de 19 noiembrie 2014, secția a respins excepția neregularității actului de sesizare invocată de pârâți, ca nefondată, pentru considerentele ce se regăsesc în conținutul acestei încheieri.

În ceea ce privește susținerea pârâtului A. L. potrivit căreia i-a fost încălcat dreptul la apărare în cursul cercetării disciplinare, întrucât nu i-a fost adusă la cunoștință forma de vinovăție cu care ar fi săvârșit fapta imputată, secția o apreciază ca fiind neîntemeiată, având în vedere faptul că în cursul cercetării disciplinare se stabilesc faptele și urmările acestora,

împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției.

De asemenea, se impune a fi precizat faptul că dispozițiile prevăzute de art.99 lit.(t) din Legea nr.303/2004, republicată și modificată, nu instituie o nouă cale de atac împotriva hotărârilor judecătorești definitive. Obiectul judecății în cazul acestei abateri disciplinare îl constituie conduita magistraților în exercitarea atribuțiilor de serviciu, respectarea dispozițiilor de drept procedural și material.

În procedura angajării răspunderii disciplinare a judecătorului elementul principal de referință în verificarea condițiilor care privesc respectarea normelor de drept material și a normelor de procedură este realizarea diferenței între modul de soluționare a raportului juridic dedus judecății, ca prerogativ exclusiv al funcției jurisdicționale și respectarea de către judecător a normelor de drept material respectiv procesual.

Ceea ce face obiectul verificărilor într-o procedură disciplinară având ca obiect abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.(t) din Legea nr.303/2004 este concretizarea normei juridice abstracte care exprimă voința legiuitorului într-o cauză determinată.

Pe fondul cauzei secția reține că potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”, iar conform prevederilor art. 99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr.

24/2012, „există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Din interpretarea dispozițiilor legale precizate anterior, rezultă că, pentru a se constata săvârșirea acestei abateri disciplinare, este necesară în primul rând, existența unei încălcări, din culpă, a unor norme legale, iar respectiva greșală trebuie să fie evidentă, să aibă consecințe grave și să nu își găsească nicio justificare.

Prin urmare, numai îndeplinirea cumulativă a acestor condiții și inexistența unor cauze de exonerare legitimează angajarea răspunderii disciplinare.

Secția, în opinie majoritară, constată că fapta săvârșită de cei trei pârâți nu întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.(t) teza a- II- a din Legea 303/2004 modificată, pentru următoarele considerente:

În sfera răspunderii disciplinare poate intra adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare.

Potrivit art. 195 din vechiul Cod de procedură penală, erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de instanța de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. În vederea îndreptării erorii, părțile pot fi chemate spre a da lămuriri. Despre îndreptarea

efectuată, instanța de judecată, după caz, întocmește un proces-verbal sau o încheiere, făcându-se mențiune și la sfârșitul actului corectat.

În cauza de față, cei trei pârâți, după ce au pronunțat în recurs o soluție prin care au aplicat inculpatului E.A.C. dispozițiile privind suspendarea executării pedepsei de 2 ani și 6 luni închisoare, ulterior, printr-o încheiere de îndreptare a erorii materiale au redus pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare la 1 an și 6 luni închisoare și au înlăturat dispoziția cu privire la suspendarea executării acesteia. Prin înlăturarea dispozițiilor prevăzute de art.86¹ din Codul penal, a fost menținută implicit dispoziția sentinței pronunțată de prima instanță, prin care s-a dispus ca inculpatul E. A. să execute pedeapsa în condiții privative de libertate.

Pârâții nu neagă săvârșirea faptei în materialitatea ei, însă susțin că rezultatul deliberării cu privire la inculpatul E. A. a fost consemnat greșit în minuta întocmită la data de 4.10.2013, motiv pentru care s-a impus îndreptarea acestei greșeli.

Este adevărat că Secția pentru judecători în materie disciplinară a fost investită de către Inspecția Judiciară doar cu privire la fapta ce a avut loc la data de 5.10.2013, însă verificarea existenței unei abateri disciplinare presupune examinarea temeinică a circumstanțelor și împrejurărilor în care fapta supusă cercetării disciplinare a fost săvârșită.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective secția reține că la data de 5.10.2013, cei trei pârâți au pronunțat o încheiere de îndreptare a erorii materiale prin care au modificat cuantumul unei pedepse și modalitatea de executare a acesteia.

Această faptă contravine dispozițiilor prevăzute de art. 195 din vechiul Cod de procedură penală, dispoziții ce se aplică doar greșelilor și erorilor materiale a căror certitudine este manifestă, nefiind necesară stabilirea lor ca urmare a unor deliberări.

De asemenea, contravine și dispozițiilor prevăzute de art. 415 și urm. din vechiul Cod de procedură penală potrivit cărora hotărârile instanțelor penale devin executorii la data când au rămas definitive .

În cauză, soluția pronunțată în recurs a rămas definitivă la data de 4 octombrie 2013, dată la care a devenit și executorie.

Rezultatul deliberării se consemnează într-o minută ce se semnează de membrii completului, care nu mai pot reveni ulterior asupra a ceea ce s-a dispus. Hotărârea odată pronunțată ” ține judecătorul”, acesta nemaiputând reveni asupra soluției, indiferent dacă ea conține sau nu o dispoziție nelegală.

Prin înlăturarea pe calea unei încheieri de îndreptare a erorii materiale a unor dispoziții din hotărâre, asupra căroră completul a deliberat și care au făcut obiectul judecății, cei trei pârâți s-au substituit unei instanțe de control judiciar, modificând soluția adoptată, situație ce contravine dispozițiilor prevăzute de art.195 și 415 din vechiul Cod de procedură penală.

Îndreptarea erorilor materiale, astfel cum este reglementată în dispozițiile art. 195 din vechiul Cod procedură penală nu extinde controlul asupra temeiniciei sau legalității soluției pronunțate de instanțele de control judiciar în ciclul procesual ordinar, iar modificarea cuantumului pedepsei și a modalității de executare reprezintă o prelungire a procesului penal și crearea unui nou grad de jurisdicție, neprevăzut de lege.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Cei trei pârâți judecători, prin pronunțarea încheierii din data de 5.10.2013 au nesocotit normele de drept procesual penal ce reglementează instituția îndreptării erorilor materiale, procedură pe care au transformat-o într-o cale ordinară de atac, prin modificarea soluției în ceea ce privește cuantumul pedepsei aplicate unui inculpat și modalitatea de executare.

Nu poate fi acceptată apărarea pârâților potrivit căreia aplicarea față de un recidivist a dispozițiilor privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor și consemnarea în minută a unui alt quantum al pedepsei decât cel stabilit în urma deliberării sunt greșeli materiale evidente. Conform acestei susțineri, orice soluție definitivă care încalcă dispozițiile legale ar putea fi modificată pe calea prevăzută de art.195 din vechiul Cod de procedură penală, situație ce contravine dispozițiilor legale.

Susținerile acestora potrivit cărora soluția consemnată în minuta din 4.10.2013 nu este rezultatul deliberării completului, ci reprezintă o eroare survenită la tehnoredactarea minutei, chiar și în măsura în care ar fi reale, nu pot valida aplicarea în cauză a dispozițiilor prevăzute de art.195 din vechiul Cod de procedură penală.

În consecință, secția apreciază că fapta săvârșită de pârâți, așa cum a fost reținută anterior, se circumscrie elementului material al laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.(t) teza a -II- a din Legea nr. 303/2004, fiind dovedită în cauză existența unei nesocotiri evidente a normelor de drept procesual.

Dacă însă, prin modalitatea de necontestat în care au procedat, pârâții au săvârșit abaterea disciplinară constând în exercitarea funcției cu gravă

neglijență, urmează a se stabili în raport și cu celelalte condiții impuse de textul prevăzut de art.99¹ alin.2 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sub aspectul laturii subiective, se impune a fi subliniat că legiuitorul, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Culpa este gravă atunci când autorul a acționat cu o neglijență sau imprudență pe care nici persoana cea mai lipsită de dibăcie nu ar fi manifestat-o față de propriile interese.

Culpa gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, neglijență evidentă, pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

Diferența dintre culpa ușoară și culpa gravă se reduce la a delimita prudența de imprudență și diligența de neglijență.

Acest criteriu de ordin obiectiv trebuie completat și cu elemente de ordin subiectiv ce țin de circumstanțele concrete care decurg din locul, timpul, împrejurările în care a fost comisă fapta. Verificarea existenței unei abateri disciplinare presupune examinarea temeinică a circumstanțelor în care a trebuit să lucreze magistratul, a noutății și dificultății problematicilor juridice cu care acesta s-a confruntat, a situației jurisprudenței și doctrinei, pentru a se ajunge la concluzia existenței faptei(Cauza C.R. contra Regatului Unit).

Activitatea concretă, ilicită și prejudiciabilă a făptuitorului nu trebuie raportată la etalonul stabilit de către societate pentru conduita celui mai diligent

și mai prudent om și nu trebuie să aibă în vedere, în acest sens, un model abstract, universal valabil.

De asemenea, se impune a fi subliniat că procesul volitiv are două faze: deliberarea și decizia sau hotărârea.

Dacă actul de voință este liber, persoana în cauză are posibilitatea să aleagă între mai multe soluții. Răspunderea juridică se va angaja numai dacă dintre mai multe conduite, autorul faptei a ales-o pe cea antisocială, deși putea să se oprească la o altă conduită compatibilă cu interesele societății.

Se impune a fi subliniat faptul că scopul unei acțiuni disciplinare întemeiată pe dispozițiile art. 99 lit. (t) din Legea 303/2004, nu este de a sancționa magistrați care interpretează normele de drept cu bună credință.

Din punctul de vedere al circumstanțelor și împrejurărilor în care a fost săvârșită fapta, în cauza de față, prin pronunțarea la data de 5.10.2013, a unei încheieri de îndreptare a erorii materiale, cei trei pârâți au urmărit să îndrepte o greșală strecurată în minuta întocmită la data de 4.10.2013.

Urgența cu care cei trei pârâți s-au întâlnit la serviciu și au procedat, într-o zi nelucrătoare, la pronunțarea acestei încheieri demonstrează faptul că intenția lor a fost de a repara o greșală, pe care în ziua anterioară, atunci când au întocmit și respectiv au semnat minuta, nu o observaseră.

Împrejurarea că decizia pronunțată la data de 4.10.2013 nu mai era supusă niciunei căi de atac a fost esențială în luarea hotărârii de a îndrepta greșeala produsă, pe calea procedurală a îndreptării erorilor materiale.

Din declarațiile pe care pârâții le-au dat pe parcursul procedurii disciplinare rezultă că aceștia au ales calea procedurală prevăzută de

art.195 din vechiul Cod de procedură penală, după ce au consultat practica judiciară în materie și au constatat că s-a procedat la fel, în situații asemănătoare, și de către alte instanțe.

Așa cum s-a arătat și mai sus grava neglijență se deduce din aceea că autorul faptei a acționat cu o neglijență pe care în mod normal nici un alt magistrat nu ar fi manifestat-o.

Or, din numărul mare al hotărârilor și respectiv al încheierilor depuse la dosar rezultă că și alți magistrați, neavând o altă cale prevăzută de lege, au procedat la aplicarea dispozițiilor prevăzute de art.195 din vechiul Cod de procedură penală în situații în care hotărârile pronunțate cuprindeau dispoziții greșite sau nelegale (ex. dosar nr. ____/____/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție).

De altfel, chiar și Inspecția Judiciară, în cuprinsul acțiunii disciplinare, confirmă faptul că au fost modificate soluții definitive, de către alte instanțe, pe calea contestației la executare sau a îndreptării de eroare materială, însă apreciază că aceste proceduri nu pot fi aplicate prin analogie și extinse la orice situație.

Esențial este faptul că pârâții, cu scopul de a corecta o deficiență evidentă al hotărârii pronunțate la data de 4.10.2013, în mod conștient și după analiza practicii judiciare în materie, au luat hotărârea de face aplicarea în cauză a dispozițiilor prevăzute de art. 195 din vechiul Cod de procedură penală.

În același sens se impune a fi menționat că Inspecția Judiciară nu contestă faptul că soluția, așa cum a fost modificată prin încheierea de îndreptare a erorii

material, este legală, aspect în raport de care se poate aprecia că fapta celor trei pârâți nu a avut urmări grave.

Din punctul de vedere al circumstanțelor personale secția reține că niciunul din cei trei pârâți nu a mai fost sancționat disciplinar, situația dedusă judecății în cauza de față constituind un act singular în activitatea lor, deși în anul 2013 au avut un volum mare de activitate.

Față de toate considerentele expuse mai sus secția, în opinie majoritară, constată că încălcarea de către cei trei pârâți a dispozițiilor prevăzute de art.195 și 415 din vechiul Cod de procedură penală *a avut o justificare de natură a se circumscrie unei culpe scuzabile în circumstanțele concrete ale cauzei*, astfel încât nu sunt întrunite cumulativ condițiile cerute de lege pentru a fi atrasă răspunderea disciplinară a acestora, în condițiile prevăzute de art. 99 lit. t) teza a -II- a din Legea nr.303/2004, modificată și republicată.

În consecință, va respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspekția Judiciară împotriva pârâților Ț.G.A., C. A. I. și A. L. F., judecători în cadrul Curții de Apel O., ca neîntemeiată.

Văzând și dispozițiile art.48 și art.49 alin.(2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Cu majoritate:

Respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva doamnei Ț.G.A., C. A. I. și a domnului A. L. F., judecători în cadrul Curții de Apel O., pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a -II -a cu aplicarea art.99¹ alin.(2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 6 mai 2015.

Judecător _____
Judecător _____
Judecător _____
Judecător _____
Judecător _____

Grefă: _____
Judecător _____
Grefier _____

LumeaJustitiei.ro

Cu opinie separată în sensul admiterii acțiunii disciplinare pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 24/2002.

Apreciem că în cauză sunt îndeplinite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit.t) în modalitatea prevăzută de art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.24/2012, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual.

Elementul material al laturii obiective

Opinia majoritară a reținut, cum de altfel au recunoscut și pârâții, existența faptei constând în aceea că, la data de 5 octombrie 2013, au emis în dosarul nr. ____/____/2013, contrar dispozițiilor art. 195, 415 și urm. din vechiul Codul de procedură penală, o încheiere prin care au modificat minuta deciziei penale definitive și executorii nr. ____/____/4 octombrie 2013, în sensul că dispoziția privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată inculpatului E. A.-Cristian, pe durata unui termen de încercare de 7 ani și 6 luni, a fost modificată cu reducerea pedepsei la 1 an și 6 luni închisoare, cu executare în regim de detenție.

Pentru ca această faptă, care nu poate fi negată în ce privește existența materială a ei, să fie ilicită, este necesar să fi fost încălcate norme de procedură pe care pârâții ar fi trebuit să le respecte cu ocazia îndeplinirii funcției.

Pe cale de consecință, în ce privește elementul obiectiv al răspunderii disciplinare va fi analizat în prezenta opinie separată din perspectiva celor două dispoziții legale susținute a fi fost încălcate, ținând cont de argumentele legale ce conduc la existența caracterului ilicit al faptei reținute de Inspekția Judiciară prin acțiunea disciplinară formulată.

Din probele administrate în cauză rezultă că cei trei pârâți au pronunțat o încheiere de îndreptare a erorii materiale în afara cadrului legal. Aparent, temeiul legal care le-a permis acest lucru este art.195 C.proc.pen care reglementează îndreptarea erorilor materiale evidente din cuprinsul actelor procedurale.

În speță, se constată că s-a modificat o hotărâre definitivă, executorie, de condamnare a unei persoane, atât în ceea ce privește quantumul pedepsei aplicate, cât și modalitatea de executare a acesteia.

Astfel, prin decizia pronunțată în recurs, inculpatul E.A.C.a fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani și 6 luni închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, iar prin încheierea pronunțată în temeiul art. 195 Cod de procedură penală, la data de 5 octombrie 2013, inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 1 an și 6 luni închisoare cu executarea acesteia în regim de detenție.

Se observă așadar că a fost schimbată în substanța sa soluția instanței de recurs cu privire la acest inculpat, fiind diametral opusă în ceea ce privește modul de executare și diferită în ceea ce privește quantumul pedepsei.

Or, acest lucru nu poate fi asimilat erorilor materiale evidente deoarece aplicarea în mod greșit a unor dispoziții legale și respectiv individualizarea greșită a pedepsei reprezintă eventuale erori de judecată.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Prin rămânerea definitivă a hotărârii se încheie activitatea procesuală ordinară a judecării conflictului de drept penal, completul de judecată nemaiputând reveni asupra soluției.

Aceste principii și efecte ale unei hotărâri în general au și consacrare legală, rezultând, de exemplu, din dispozițiile art. 16 și 46 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, texte de lege care stipulează că hotărârile judecătorești trebuie respectate și duse la îndeplinire în condițiile legii și nu pot fi desființate sau modificate decât în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.

În speță, în mod nepermis, a fost modificată soluția, încălcându-se dispozițiile legale referitoare la autoritatea de lucru judecat, modificându-se rezultatul deliberării așa cum a fost consemnat. De asemenea, nu a fost respectat caracterul executoriu al unei hotărâri judecătorești, fiind folosită în mod neadecvat o procedură specială pentru o situație care excedează scopului acesteia.

De precizat este faptul că în minută se menționează că soluția a fost pronunțată în ședință publică, aceasta este transcrisă în evidențe, sub semnătura judecătorilor și este publicizată efectiv prin sistemul electronic Ecris, accesat de pe portal. De asemenea, potrivit principiilor în materie, extrasul a fost transmis instanței de executare pentru efectuarea formalităților corespunzătoare, care a început să pună în executare hotărârea.

Urmarea produsă

Tot sub aspectul laturii obiective, este necesar a se constata că acțiunea/conduita pârâților, descrisă anterior, să fi avut ca urmare o atingere adusă relațiilor sociale

constând în bunul mers al activității desfășurate, al realizării actului de justiție, prin exercitarea funcției de judecător de către aceștia.

Normele indicate în art. 195, 415 și urm. din vechiul Codul de procedură penală sunt norme imperative, de procedură penală, instituite de legiuitor pentru asigurarea unui cadru strict, disciplinat al procesului penal.

Rezultă că urmarea periculoasă, prin nerespectarea acestor reguli procesuale imperative, constă tocmai în încălcarea principiului specific normelor imperative și a cursului procesului penal.

De asemenea, prin fapta săvârșită, condamnatului E.A.i s-a încălcat dreptul la libertate personală, fiind stabilit inițial, prin hotărâre definitivă că are statutul juridic de persoană condamnată sub supraveghere, iar ulterior fiind condamnat la o pedeapsă cu executarea în condiții privative de libertate.

Este adevărat că în cazul îndreptărilor de eroare materială legea nu cere citarea părților, prezența acestora sau a apărătorilor, însă acest lucru este valabil pentru situațiile în care aplicarea dispozițiilor legale ce reglementează această materie se face în mod corect.

În cauza de față, așa cum am arătat și mai sus, invocându-se dispozițiile prevăzute de art.195 din vechiul Cod de procedură penală, fără citarea condamnatului și a apărătorului său i-a fost schimbată modalitatea de executare a pedepsei din executare în condiții neprivative de libertate în condiții privative de libertate.

Schimbarea statutului juridic al condamnatului E.A.este o consecință sau urmare mediată, consecința imediată a încălcărilor dispozițiilor legale fiind modificarea deciziei definitive.

Procedând în această modalitate i-a fost încălcat condamnatului E.A.dreptul la apărare, unul din drepturile fundamentale garantate prin lege.

Or, judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor (art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004).

În același sens se impune a fi subliniat faptul că soluția pronunțată la data de 4.10.2013 a fost redată într-un ziar local, la aceeași dată, fiind adusă la cunoștința publicului larg.

Și existența raportului de cauzalitate între fapta reținută în sarcina pârâților și urmarea periculoasă și de rezultat produsă este îndeplinită, ca a treia condiție pentru reținerea și existența abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. (t) teza a -II-a, raportat la art. 99 indice 1 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, din moment ce fapta a fost dovedită (și necontestată) că există, iar urmarea de pericol și de rezultat s-a datorat acțiunii și atitudinii pârâților.

Elementele subiective ale răspunderii disciplinare

Vinovăția, gradul ei, așa cum se raportează și Inspecția Judiciară în acțiunea disciplinară, care reprezintă și limitele prezentei judecăți, este definită abstract de legiuitor la art. 99 indice 1, alin. (2): „Există gravă neglijență atunci când judecătorul, (în speță, pârâții), nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Așadar, sunt mai multe condiții, cumulative, pe care opinia minoritară consideră că trebuie analizate pentru a aprecia dacă fapta a fost săvârșită în forma de vinovăție cerută de lege.

În primul rând, *neglijența este una foarte gravă*, ipoteza cerută de lege fiind astfel îndeplinită: modificarea unei hotărâri definitive de condamnare a unui inculpat pe calea îndreptării de eroare materială, în sensul reducerii cuantumului pedepsei și a schimbării modalității de executare. Prin fapta săvârșită a fost încălcat dreptul la apărare al inculpatului și principiul autorității de lucru judecat al hotărârilor definitive și executorii.

Pârâții știau că o hotărâre definitivă nu poate fi modificată, însă teama de a nu fi învinuiți de favorizarea infractorului i-a făcut să aleagă calea prevăzută de art.195 din vechiul Cod de procedură penală.

Convingerea pârâților a fost că prin fapta săvârșită îndreaptă o nelegalitate, fără să prevadă că de fapt săvârșeau o altă încălcare a dispozițiilor procesual penale deși trebuiau și puteau s-o prevadă.

Din modul în care au acționat pârâții, cu gravă neglijență, rezultă că în fapt elementul subiectiv al culpei a fost realizat *într-un mod neîndoielnic* neexistând niciun dubiu că aceștia au încălcat normele de drept procesual prin deturnarea rostului procedural al unei căi de îndreptare a erorilor materiale și transformarea acestei căi într-o cale de atac neprevăzută de lege, inadmisibilă.

Judecătorul este obligat să se supună legii, așa cum prevede art. 124 alin. (3) din Constituția României. Hotărârea judecătorească definitivă, fiind ea însăși pronunțată în numele legii, se bucură de autoritate și trebuie respectată inclusiv de judecători: ei nu pot inventa căi de atac pentru a le desființa în afara procedurilor permise de lege, căci s-ar înfrânge astfel principiul legalității care stă la baza procesului penal.

Împrejurarea că pârâții au identificat încheieri pronunțate și de alte instanțe, prin care au fost înlăturate greșeli evidente strecurate în dispozitivul unor hotărâri

definitive, de altă natură decât cele îndreptate prin încheierea pronunțată la data de 5.10.2013, nu poate reprezenta o justificare de natură a înlătura caracterul imputabil al faptei săvârșite.

Având în vedere cele expuse anterior se impunea a fi reținut și *caracterul „nescuzabil”* al nesocotirii normelor legale, care trebuie văzută, în primul rând, din perspectiva îndatoririlor pe care un judecător le are atunci când soluționează o cauză, cu atât mai mult atunci când se pune problema respectării unor drepturi fundamentale ale omului, cum sunt dreptul la apărare și dreptul la libertate al unei persoane.

Pentru aprecierea formei de vinovăție cerută de lege trebuie luat drept model criteriul adoptat în dreptul civil, cel al „omului diligent” care este unul obiectiv, completat cu elemente de ordin subiectiv.

Aplicând acest criteriu obiectiv la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății.

Or, cei trei pârâți, prin modul în care au înțeles să-și exercite funcția de judecători, nu au dat dovadă de diligență și nu au acționat în sensul respectării dispozițiilor legale și drepturilor fundamentale ale condamnatului E. A..

Având în vedere că nu poate fi invocată propria culpă în justificarea unei acțiuni ilicite, secția, în opinie minoritară, apreciază că fapta pârâților, constând în aceea că au înlăturat o nelegalitate pe calea unei proceduri ce nu-și găsea aplicabilitatea în cauză, le este imputabilă.

Pentru toate aceste considerente, în dezacord cu opinia majoritară, se reține că prin probele administrate în cauză s-a făcut dovada întrunirii cumulative a elementelor

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 24/2002, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual penal, motiv pentru care acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâților Ț.G.A., C.A.I. și a domnului A.L.F. apare ca fiind întemeiată și se impunea a fi admisă.

Președinte - Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Grefă:

Judecător ____./**Grefier** _____